

Daar gaan we dan..

Daar gaan we dan..

Janine Hebbes

Daar gaan we dan, is een verhaal gebaseerd op de realiteit van het moment.

Ik hoop dat er mede door mijn verhaal in de toekomst dingen zullen veranderen binnen de wereld in het buitenland, die callcenter heet.

Tevens wil ik een ieder die met het idee rondloopt om voor langere tijd naar het buitenland te gaan, ongeacht door welke droom of motivatie ingegeven het onderstaande meegeven.

Het leven is om te leven, niet om uit te stellen!

Schrijver: Janine Hebbes

Coverontwerp: Janine Hebbes

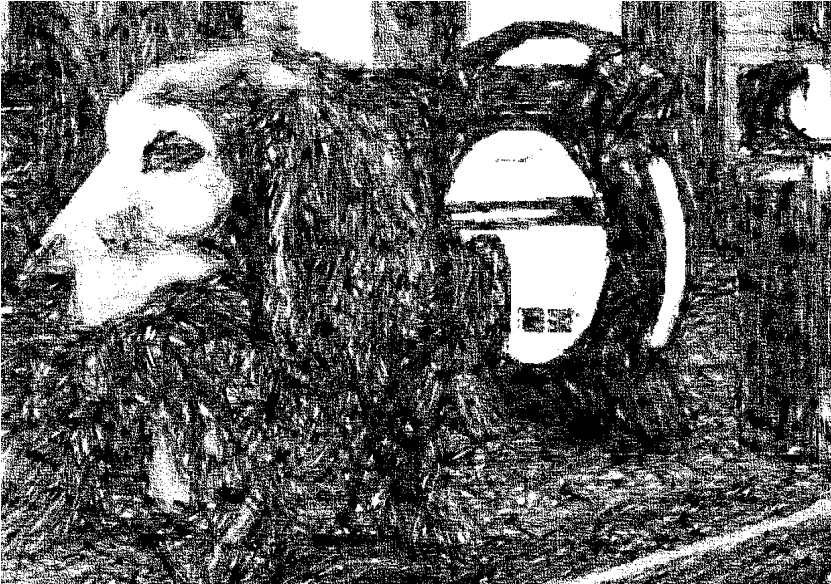
ISBN: 9789402128819

© <Janine Hebbes>

Het leven is om te leven, niet om uit te stellen!

Hoofdstuk 1

Daar gaan we dan, auto volgepakt, of zeg maar gestouwd en op naar Bulgarije, het armste land van de EU maar, volop in ontwikkeling en voor ons het land met een toekomst. Dat denken en hopen we.

Wat vooraf ging aan ons avontuur.

Na een huwelijk van een 9 tal jaren, en in het laatste jaar van dat huwelijk, onder barre omstandigheden een opleiding behaald te hebben kies ik deze keer voor mijn zoon, teckel en mezelf.. Samen met drie keukenstoelen de vierde is nooit aangeschaft omdat daarvoor in de plaats een houten bankje stond, zoonlief en een oude maar wijze teckel vertrekken we naar een camping, om daar een nieuw bestaan op te bouwen.. Een prachtige mini Cooper volgeladen met rommel, en mindere rommel, was op dat moment het enige voorhanden zijnde vervoermiddel. Onvoorstelbaar wat je in een Cooper geladen krijgt, dak open en alles zoveel mogelijk verticaal vervoeren. Niet helemaal ideaal, maar goed te doen, een tip voor een ieder die met zijn Cooper wil verhuizen;

Zorg dat je een cabrio uitvoering hebt en kies een dag uit zonder nattigheid en neerslag.

Dan verticaal tussen de voorstoel en het aanwezige achterbankje beginnen met proppen.

Hoop wel dat je leren bekleding bezit, anders kun je voor andere verrassingen komen te staan, stoffen bekleding scheurt n.l. makkelijker onder grote spanning. Je kunt nog zo'n mooie Cooper hebben, zoveel bekijks als wanneer je ermee verhuist heb je nog nooit gehad.

Velen verklaren me voor gek, dat ik met de achtergrond van een creditcard die altijd zijn werk doet, geregeld een nieuw setje kleding waar je goed mee voor de dag komt, leuke tripjes naar de tweede woning, waar het altijd mooi weer is en natuurlijk ieder jaar het nieuwste model auto, me nu ga settelen in een afgelegen caravan, weliswaar voorzien van alle moderne gemakken, maar toch afgelegen van de bewoonde wereld, zonder fundering, en om er te komen dienen we elke keer gezien het natte weer in Nederland, een zompig grasveld over te steken.

Maar wat een genot, helemaal zelfstandig, met wijze teckel en zoonlief, die op dat moment besluit nu net wat minder lief te gaan worden, daar hij midden in de pubertijd terecht komt en mede daardoor de keuze van zijn moeder absoluut niet kan waarderen, gezien die creditcard dan, verder vindt hij het prima, zolang ik me maar niet in zijn wereld probeer te verplaatsen.

Zoonlief, altijd zorgen kind geweest, moet nu ook een stukje zelfontwikkeling door maken naar de wereld van volwassen worden. Dat hij er moeite mee heeft is duidelijk, en dat ik als moeder durf te zeggen dat een iPhone voorlopig er niet in zit, moest volgens zoonlief bij wet verboden worden. Na lang aandringen, boze blikken, te laat thuis komen en noem de gehele toverdoos met smoezen maar op weet zoonlief dat dat achterlijke mens wat zich mijn moeder noemt toch wel overstag gaat. En zodra de toestemming er is dient er meteen actie ondernomen te worden om het beloofde tot uitvoer te brengen.

Zelf heb ik de beste keuze ooit gemaakt, en geniet ik met volle teugen van het vrijgezellige bestaan, zonder dat er een kroeg of andere uitgaansgelegenheden aan te pas komen.

Voor velen vast heel herkenbaar, je komt om het mooi te zeggen aan jezelf toe, en bepaalt zelf wat je eet, wanneer, met wie en hoeveel, en vervolgens wordt je dan weer met jezelf geconfronteerd omdat je broeken niet meer dicht gaan, en je geen passpiegel bezit om te kijken of en hoe je het kunt verbergen.

Zoonlief, wil na een 10 tal maanden alle kanten op maar geen moment meer de goede, mijns inziens dan, en na vele ongemakken samen besluiten we dat hij voor een periode van een 10 lange weken, intern gaat ergens in de Ardennen om aan zijn ontwikkeling te werken, en we beiden tot de broodnodige rust kunnen komen...

Na bijna een jaar van genieten, en de zompige wei oversteken, kom ik tot rust en doet zoonlief ver weg heel erg zijn best om volwassen te worden. Gelukkig is de teckel het al een tiental jaren.

In de avonduren op de bank met een glas wijn en een Engelse serie op uitzending gemist, beginnen mijn gedachten wel eens af te dwalen of het misschien mogelijk is me te gaan begeven op het gladde ijs van de dating sites.

Voorzichtig bedenk ik een toekomst die misschien iets meer is dan een mooie caravan, glaasje wijn en een Engelse serie. Daar ik me niet ongelukkig voel maar juist bijzonder prettig, houdt iets me tegen om in te schrijven, maar op advies van mijn omgeving doe ik het stiekem toch, voorzichtig, maar beslist.

Wel in mijn achterhoofd, steeds dat belletje, wat zegt, rustig aan, bedenk eer gij begint, en probeer nooit meer in hetzelfde schuitje terecht te komen waar je maar net uitgestapt bent.

Met dat schuitje wil ik niemand vermoeien, maar een paar schrammetjes en een aantal kratertjes heb ik wel opgelopen, en dat allemaal voor een creditcard zonder limiet zullen we maar zeggen.

Dan komt meteen het volgende probleem om de hoek kijken, bij welke site schrijf ik me in en hoe?

Ben ik wel interessant voor het andere geslacht, zijn mijn inmiddels 5 kilo teveel geen te groot obstakel voor alle leuke mannen van het land. Wil ik wel worden meegenomen in de driften der verliefdheden. Bega ik dan niet dezelfde fout als in het verleden, kan ik dit mijn naar zelfstandigheid zoekende zoon wel aan doen. Weet ik me in te houden als de verliefdheid zijn vlinders loslaat. Kan ik wel omgaan met tegenslagen als het de liefde betreft? Al deze gedachten dringen zich aan me op als ik op de bank zit met een wijntje en mijn favoriete Engelse serie.

Voorzichtig schrijf ik me in bij een van de bekendste dating sites, en wacht af....

Hoofdstuk 2

Na één date, en een aantal knipogen via internet, besluit ik het erbij te laten.

1. Leuke mannen zie ik niet knipogen naar me.
2. Voor alles wat echt interessant lijkt op de site dien je extra abonnementen af te sluiten.
3. Aangezien ik dat niet doe, blijkt ik ook niet zo vaak bekeken te worden.
4. De achterdocht groeit met betrekking tot het fenomeen datingsites.

Voordat ik goed en wel me helemaal thuis voel in de wereld van knipogen en favorieten, besluit ik op donderdag morgen, als ik aan het koffiedrinken en wat aan het helpen ben bij mijn moeder om aan haar te vragen mijn account te blokkeren, ik kan inmiddels de knipogen wel missen.

Doordat ik in het verleden wel eens een onhandigheidje heb uitgehaald op het welbekende Facebook, besluit ik het blokkeren aan mijn moeder over te laten zij is daar vele malen handiger in dan ikzelf. Na wat geprotesteerd te hebben, wat binnensmonds gemompel, en het opzetten van haar bril, gaat ze aan de slag, voor dochter lief.

Weet je het helemaal zeker, alleen is ook maar alleen.. Toe mam, ben volwassen en wil niet meer geknipoogd worden. Oké, oké, maar ik zie hier een antwoord van een man naar aanleiding van een kwisje, ja mam dat zal ook wel weer extra geld kosten en een kwis wordt door de site gestuurd en die heb ik gisteren ingevuld.

Dochter van me, ik weet toch wat ik zie, je hebt een kwis ingevuld, gestuurd door een man, dat heb je ingevuld en terug gestuurd, en nu krijg je een antwoordt dat jullie best veel clicks hebben.

Om verwarring te voorkomen bekijk ik de mail en zie dat daar best een leuke foto aanhangt. Een man, met bril, leuke neus, rustige uitstraling, zo ongeveer heb ik gedacht op dat moment, veel meer kwam er niet bij me op.

Nu ben ik een type dat van een beetje persoonlijke aandacht al ondersteboven kan raken, dus een man die me schrijft dat we veel clicks hebben, is dan ook een welkome verrassing, en dan ook nog zonder de alom vertegenwoordigde knipoog. Dat voelt in ieder geval beter, dan de vraag naar de cupmaat van je BH. Deze man had in ieder geval nog net op tijd gemaild, voordat mijn account geblokt was.

Nu, dan laat nog maar even gaan, dat blokkeren, want dan word ik toch weer nieuwsgierig en wil daar dan het mijne van weten. Wie heeft me de kwis gestuurd en wat heb ik ingevuld, en wat wil hij nu van me..

Dat wordt vlug duidelijk, als ik hem terug mail dat ik de kwis niet helemaal naar waarheid ingevuld heb en dat er toch wel meerdere antwoorden mogelijk zijn. Dezelfde dag nog komt er een mail die meteen goed aanvoelt, dat we ook met wat foute antwoorden toch een geweldige click hebben. We raken al vlug aan het schrijven over alles wat ons bezig houdt, de hobby die hij heeft en waar ik totaal mezelf niet in zie opgaan. Al krijg ik er geld bij, ik bedenk me dat ik nu niet, dan niet, en eigenlijk nooit deze hobby mee uit ga oefenen, ik houd niet van fietsen en ben zelfs niet in het bezit van een fiets.

Nederlander zijn oké, een kleine slag van de molen ook geen probleem, maar fietsen is iets waarvan je alleen maar nat en moe wordt en bovendien krullen van krijgt.

Geen probleem vindt deze zeer lieve, geweldig leuke, gezellige man het, zolang hij maar kan en mag fietsen voor twee, en mail na mail worden er steeds al een paar mini vlindertjes geboren in mijn buik. Heel stiekem zijn ze aan het ontpoppen.

Is dat mogelijk met alleen maar mail contact? Of is het gewoon de spanning van het blietje als je in de Wi-Fi zone van je caravan komt.

De berichten die doorsijpelen aangaande de oefeningen tot volwassen worden van mijn zoon zijn erg positief, ik begin langzaam in een andere wending van mijn leven te geloven, die van wat minder vaak in mijn eentje op de bank met wijntje en TV serie. Die van een leven met een lieve man die me leuk en grappig vindt, die 5 kilo minder doet kijken naar me, enz. enz.

Daar komt bij dat hij uit een ander deel van Nederland komt, ergens helemaal bovenin daar waar Nederland overgaat in de zee. Wat voor mij ook weer een leuk bijverschijnsel lijkt, gezien mijn hang naar natuur, avontuur, en veranderingen.

Geweldige momenten beleef ik vanaf dat kwisje, aangezien ik niet in het bezit ben van mobiel internet, doen de meldingen in de vorm van blietjes als ik de zompige wei overstreek richting mijn modem, me sneller lopen, en gaan hartkloppingen vertrouwd aanvoelen , nieuwsgierig als ik ben.

En telkens weer ontpopt er een klein vlindertje, pff het wordt vol daarbinnen.

Na een aantal weken spreken we af in Brabant, want dat is waar ik woonachtig ben, en daar hij een dag later een fietstocht heeft in België is dat voor dat moment het makkelijkste. Een spannende week breekt aan, een week van kleding passen, zelf haren opnieuw proberen gelijkmatig te knippen. Nagels lakken, bijna nieuwe kringloop kleding aanschaffen, en veel met de hond wandelen om toch goed voor de dag te komen aan het eind van de week..

Hoe zou hij eruit zien, zoals op de foto, of herken ik hem niet als hij eraan komt lopen, en wat als hij niet komt opdagen? Stel dat hij in het echt helemaal niet leuk is, of dat het liefdesliedje wat hij me stuurt al velen voor mij hebben mogen ontvangen???

Maar na de nodige negatief bedachte scenario's, en het vele keren herlezen van de e-mails, waar is dat addertje dan toch, ga ik uiteindelijk tegen de ochtend nog maar eens proberen in slaap te vallen.

De dag van de grote ontmoeting is daar. Ik ben er helemaal klaar voor. Nog even wat pedicureafspraken nakomen, weliswaar met een licht hoofd, en maak me dan klaar voor de eerste date, half drie in de middag in een groot horecabedrijf vlak in de buurt. De spanning giert door mijn lijf, want wat als?

Nog een laatste sms, want sinds een week hebben we telefoon nummers uitgewisseld en sms'en we elkaar geregeld.

Eerder deze week vertel ik mijn collega dat ik mijn toekomstige date heb gemaïld, dat hij me ook mag bellen als hij dat leuk vindt. Mijn collega, 201cm groot kijkt me met zijn reebruine waterige ogen aan en zegt; heb je dat echt gemaïld naar hem? Meen je dat echt, ja natuurlijk, dat maakt het contact toch alleen maar makkelijker, hij schiet in de lach, en verteld me doodleuk of ik me wel bewust ben van mijn stem ? Dat mijn stem klinkt als de stem van de groenteman die hij altijd treft op de zaterdagmarkt. Ik kijk hem aan schiet in de lach en doe alsof het heel grappig is, maar voel me toch ongemakkelijk, want ik zie aan zijn ogen dat hij het meent, deze keer dus wel.

Zodat ik heel vlug word in het verzenden van een sms naar toekomstige date, om hem te zeggen dat bellen me toch geen strak plan lijkt en we maar beter kunnen wachten tot het weekend waar we elkaar kunnen zien in levende lijve.

Hoofdstuk 3

En nu, is het moment daar, bijna is het zover, en kan hij zien wat er bij die groenteboer stem hoort, en of dat er echt een click is en niet alleen maar op het denkbeeldige papier.

Beiden zijn we ruim voor de afgesproken tijd op plaats van bestemming, maar natuurlijk zoals altijd, ben ik net iets eerder en bestel vast een kop cappuccino, die ik van de zenuwen zonder suiker of andere zoetige stof begin te drinken omdat roeren me nu niet gaat lukken zonder alles onder te knoeien, wist niet dat je spontane bieberietes kunt oplopen als je een eerste date hebt. Dan als in een film, komen er allerlei mannen langs gelopen waarvan ik denk bij het gadeslaan, oef, nee toch, laat hem dat niet zijn.

Dan ineens, ook als in de film, komt hij binnen lopen, precies zoals ik me hem had voorgesteld, precies zo. Hij ziet mij ook, ik sta op, loop op hem af, de tijd, de wereld, alles lijkt even stil te staan, en dit ene moment kan ik op ieder uur van de dag terug halen in mijn herinnering, zijn blik en manier van lopen, staan vanaf dat moment gegrift in mijn geheugen. Raak hem even aan, zomaar, heel even, en beiden weten we ineens heel veel.